

Rb Den Haag, 24 februari 2010, Cassina v Van Roon

Deels vernietigd: IEPT20111011, Hof 's-Gravenhage, Cassina v Van Roon

AUTEURSRECHT

Toerekenbare inbreuk – vergewissingsplicht

- Als professional in de meubelbranche had zij immers dienen te begrijpen dat het in casu gaat een model, dat dus door iemand ontworpen en vervaardigd is en derhalve een auteursrechtelijke maker zal hebben. Zulks geldt te meer nu de meubels op een beurs in China te koop werden aangeboden, terwijl het een feit van algemene bekendheid is dat de rechten van intellectuele eigendom in dat land minst genomen niet altijd worden gerespecteerd.

Van Roon heeft zulks bestreden. In dat verband heeft zij aangevoerd dat de meubels te koop werden aangeboden op een met naam en faam bekende meubelbeurs in Shanghai en dat zij geen enkele reden had om te veronderstellen dat de meubelmodellen auteursrechtelijk beschermd zijn. Dat verweer wordt verworpen. In het kader van haar vergewissingsplicht heeft Van Roon niet mogen volstaan met het enkel aannemen dat de meubels niet auteursrechtelijk beschermd zouden zijn. Als professional in de meubelbranche had zij immers dienen te begrijpen dat het in casu gaat een model, dat dus door iemand ontworpen en vervaardigd is en derhalve een auteursrechtelijke maker zal hebben. Zulks geldt te meer nu de meubels op een beurs in China te koop werden aangeboden, terwijl het een feit van algemene bekendheid is dat de rechten van intellectuele eigendom in dat land minst genomen niet altijd worden gerespecteerd. Van Roon heeft het risico van inbreuk op een auteursrechtelijk beschermd werk van een derde maker derhalve willens en wetens aanvaard en zij kan, indien, zoals hier, dat risico zich verwezenlijkt, zich er niet met succes op beroepen dat de inbreuk haar niet kan worden toegerekend.

Winstderving niet afdoende onderbouwd

- Nu Cassina haar andersluidende stellingen vervolgens in het geheel niet nader heeft onderbouwd, terwijl zulks gelet op het gemotiveerde verweer van Van Roon bepaald op haar weg had gelegen, is in casu niet komen vast te staan dat de door Cassina gehanteerde formule voor de schadeberekening als een juist uitgangspunt heeft te gelden, althans dat toepassing daarvan tot de door Cassina gestelde gedeerde winst zou leiden.

Met name valt, zonder nadere toelichting, die ontbreekt, niet in te zien dat Cassina voor iedere twee door Van Roon verkochte inbreukmakende producten een debiet heeft gemist van steeds één origineel meubel, zodat de vordering voor zover gebaseerd op gedeerde winst reeds wordt afgewezen. Nu Cassina niet (tevens) heeft gevorderd dat de rechtbank de schade begroot op het bedrag van de genoten winst (vgl. artikel 6:104 BW), komt zij aan een beoordeling daarvan niet toe.

4.7. Wat de gestelde schade ter zake afbreuk aan de reputatie en goede naam van Le Corbusier betreft, acht de rechtbank op zichzelf aannemelijk dat de waarde van de goodwill van Cassina en de exclusiviteit van het model LC02 door de verkoop van de namaakmeubels, die lager zijn geprijsd, enigszins, zij het, gelet op hetgeen Van Roon heeft aangevoerd, in beperkte mate, is aangetast. Cassina heeft de schadebegroting evenwel slechts in die zin onderbouwd dat zij via een ingewikkelde formule uitgaat van de gedeerde winst en vervolgens de reputatieschade met die gedeerde winst gelijkstelt. Wat daarvan ook zij, nu de gedeerde winst, zoals in het vorenstaande is overwogen, aan de hand van de door Cassina gehanteerde formule niet kan worden vastgesteld, deelt de reputatieschade daarvan het lot, zodat de vordering van Cassina ook in die zin niet voor toewijzing in aanmerking komt.

Vindplaatsen:

Rb Den Haag, 24 februari 2010

(J.Th. van Walderveen)

vonnis

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector civiel recht – Enkelvoudige kamer

zaaknummer / rolnummer: 335338 / HA ZA 09-1261

Vonnis van 24 februari 2010

in de zaak van

de vennootschap naar vreemd recht CASSINA S.P.A.,

gevestigd te Meda, Italië, eiseres,

advocaat: mr. N.D.R. Nefkens te Amsterdam,

tegen

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid P. VAN ROON B.V., gevestigd te Hillegom,

gedaagde,

advocaat: mr. H.A. van Beilen te Leeuwarden.

Partijen zullen hierna Cassina en van Roon genoemd worden. Voor Cassina is de zaak behandeld door mr.

A.K. Claassen, advocaat te Amsterdam en voor Van

Roon door haar advocaat voornoemd.

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- de dagvaarding van 25 maart 2009;
- de akte houdende overlegging van producties zijdens Cassina van 15 april 2009 met de producties 1 t/m 15;
- de conclusie van antwoord van 10 juni 2009 met de producties 1 en 2;
- het tussenvonnissen van 24 juni 2009 waarin een comparitie van partijen is bevolen;
- de beschikking van 3 augustus 2009 waarbij de comparitie van partijen is bepaald op 13 oktober 2009;

- het proces-verbaal van de comparitie van partijen met de daarin genoemde stukken.

1.2. Ten slotte is vonnis nader bepaald op heden.

2. De feiten

2.1. Cassina is een meubelfabrikant en verkoopt haar meubelen wereldwijd. In haar collectie is een aantal door Le Corbusier ontworpen meubelstukken opgenomen.

2.2. De auteursrechthebbenden ten aanzien van de meubelmodellen van Le Corbusier zijn de rechtspersoon naar Frans recht La Fondation Le Corbusier, gevestigd te Parijs, en de erfgenamen Claude Marie Charlotte Pernette Martin en Jaqueline Vauthier-Jeaneret (hierna: de auteursrechthebbenden). Door de auteursrechthebbenden is aan Cassina een exclusieve licentie verstrekt om de meubelmodellen van Le Corbusier wereldwijd te fabriceren en te verkopen.

2.3. Van Roon, die handelt onder de naam Van Roon Living, maakt haar bedrijf van de groothandel, import en export van meubelen en woonaccessoires. Zij heeft een showroom te Hillegom.

2.4. Begin 2008 heeft Cassina geconstateerd dat Van Roon in haar showroom meubelmodellen ter verkoop heeft aangeboden die nagenoeg identiek zijn, dan wel in overwegende mate lijken op de LC2 van Le Corbusier. Het betrof de 1-zits en 3-zits versie (ofwel: de fauteuil en de bank).

2.5. Bij brief van 18 februari 2008 heeft Cassina Van Roon gesommeerd – kort samengevat – iedere verdere inbreuk op de auteursrechten te staken en gestaakt te houden, opgave te doen, en een onthoudingsverklaring te ondertekenen.

2.6. Van Roon heeft de onthoudingsverklaring, versterkt door een boete van €5.000,00 voor – kort gezegd – iedere verdere inbreuk op 14 maart 2008 ondertekend.

2.7. Op 22 mei 2008 heeft Van Roon een opgave gedaan. Uit die opgave blijkt dat Van Roon zeven meubels heeft ingekocht voor een totaalprijs van \$ 2.479,00, waarvan er vier zijn verkocht aan retailers voor een totaalprijs van €1.577,25. De resterende drie meubels zijn door Van Roon vernietigd. De door Van Roon met de verkoop genoten (bruto) winst bedraagt € 627,75.

2.8. Partijen hebben geen overeenstemming bereikt over de door Van Roon aan Cassina te betalen schadevergoeding en te vergoeden kosten.

3. Het geschil

3.1. Na vermindering van eis vordert Cassina - samengevat - veroordeling van Van Roon tot betaling van een bedrag van €8.211,02 ten titel van schadevergoeding in de zin van artikel 27a Auteurswet. Tevens vordert Cassina dat Van Roon op de voet van artikel 1019h Rv wordt veroordeeld tot vergoeding van de volledige proceskosten, door haar begroot op €12.872,00. Aan haar vordering legt Cassina ten grondslag dat Van Roon inbreuk heeft gemaakt op het aan de auteursrechthebbenden toekomende auteursrecht ter zake de meubelmodellen van Le Corbusier.

3.2. Van Roon voert gemotiveerd verweer. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

4. De beoordeling

4.1. Niet in geschil is dat Van Roon inbreuk heeft gemaakt op de auteursrechten ter zake de meubelmodellen van Le Corbusier.

4.2. Daarmee komt de rechtbank toe aan een bespreking van de vordering tot schadevergoeding. Tussen partijen is niet in geschil dat die vorderingen slechts toewijsbaar zijn indien de inbreuk op het auteursrecht aan Van Roon kan worden toegerekend. Van verwijtbaarheid die tot toerekening leidt zal sprake zijn indien Van Roon ten tijde van het verkopen van de in het geding zijnde meubels wist of had moeten weten dat daarmee inbreuk werd gemaakt op het aan Cassina toekomende auteursrecht.

4.3. Van Roon heeft zulks bestreden. In dat verband heeft zij aangevoerd dat de meubels te koop werden aangeboden op een met naam en faam bekende meubelbeurs in Shanghai en dat zij geen enkele reden had om te veronderstellen dat de meubelmodellen auteursrechtelijk beschermd zijn. Dat verweer wordt verworpen. In het kader van haar vergewissingsplicht heeft Van Roon niet mogen volstaan met het enkel aannemen dat de meubels niet auteursrechtelijk beschermd zouden zijn. Als professional in de meubelbranche had zij immers dienen te begrijpen dat het in casu gaat een model, dat dus door iemand ontworpen en vervaardigd is en derhalve een auteursrechtelijke maker zal hebben. Zulks geldt te meer nu de meubels op een beurs in China te koop werden aangeboden, terwijl het een feit van algemene bekendheid is dat de rechten van intellectuele eigendom in dat land minst genomen niet altijd worden gerespecteerd. Van Roon heeft het risico van inbreuk op een auteursrechtelijk beschermd werk van een derde maker derhalve willens en wetens aanvaard en zij kan, indien, zoals hier, dat risico zich verwezenlijkt, zich er niet met succes op beroepen dat de inbreuk haar niet kan worden toegerekend.

4.4. Nu de inbreuk op het auteursrecht aan Van Roon kan worden toegerekend, is zij gehouden de door Cassina ten gevolge van de auteursrechtinbreuk geleden schade te vergoeden. Die kan ter keuze van de rechtzittende worden bepaald op door haar gederfde winst of de door gedaagde genoten winst. De vordering van Cassina strekt tot schadevergoeding bestaande in gederfde winst en reputatieschade. Een (subsidiare) vordering strekkende tot winstafdracht heeft Cassina niet ingesteld.

4.5. Ter zake de winstderving stelt Cassina dat het aanmerkelijk is dat een deel van het publiek dat de originele LC 02 meubels zou hebben aangeschaft, nu gekozen heeft voor de goedkopere kopieën van Van Roon, te meer nu Van Roon zich, aldus Cassina, mede richt op dezelfde doelgroep. Zij hanteert bij de berekening van de schade de winstmarge op haar eigen meubelmodellen (in 2008 gemiddeld 61,9% van de kostprijs van respectievelijk €2.630,00 voor de zetel en €5.375,00 voor de bank) en vermenigvuldigt deze met het aantal

door Van Roon verkochte inbreukmakende meubels en deelt dat door twee. Daarbij gaat zij ervan uit dat voor iedere twee verkochte inbreukmakende meubels, Cassina er één minder verkoopt. Deze stellingen zijn door Van Roon gemotiveerd betwist. Zij heeft betoogd dat iemand die bereid is €2.630,00 voor een armstoel uit te geven om daarmee iets exclusiefs in huis te halen, geen genoegen zal nemen met een kopie voor 1/10 van de prijs van het origineel. Voorts heeft Van Roon betwist dat zij zich mede richt op dezelfde doelgroep als Cassina en heeft in dat verband aangevoerd dat Cassina zich op de absolute bovenklasse richt, terwijl Van Roon's doelgroep bestaat in de onder- en middenklasse, hetgeen, aldus nog steeds Van Roon, ook wel blijkt uit het enorme verschil in vraagprijs (€ 2.630,00 versus € 238,50).

4.6. Nu Cassina haar andersluidende stellingen vervolgens in het geheel niet nader heeft onderbouwd, terwijl zulks gelet op het gemotiveerde verweer van Van Roon bepaald op haar weg had gelegen, is in casu niet komen vast te staan dat de door Cassina gehanteerde formule voor de schadeberekening als een juist uitgangspunt heeft te gelden, althans dat toepassing daarvan tot de door Cassina gestelde gedeelde winst zou leiden. Met name valt, zonder nadere toelichting, die ontbreekt, niet in te zien dat Cassina voor iedere twee door Van Roon verkochte inbreukmakende producten een debiet heeft gemist van steeds één origineel meubel, zodat de vordering voor zover gebaseerd op gedeelde winst reeds wordt afgewezen. Nu Cassina niet (tevens) heeft gevorderd dat de rechtbank de schade begroot op het bedrag van de genoten winst (vgl. artikel 6:104 BW), komt zij aan een beoordeling daarvan niet toe.

4.7. Wat de gestelde schade ter zake afbreuk aan de reputatie en goede naam van Le Corbusier betreft, acht de rechtbank op zichzelf aannemelijk dat de waarde van de goodwill van Cassina en de exclusiviteit van het model LC02 door de verkoop van de namaakmeubels, die lager zijn geprijsd, enigszins, zij het, gelet op hetgeen Van Roon heeft aangevoerd, in beperkte mate, is aangetast. Cassina heeft de schadebegroting evenwel slechts in die zin onderbouwd dat zij via een ingewikkelde formule uitgaat van de gedeelde winst en vervolgens de reputatieschade met die gedeelde winst gelijkstelt. Wat daarvan ook zij, nu de gedeelde winst, zoals in het vorenstaande is overwogen, aan de hand van de door Cassina gehanteerde formule niet kan worden vastgesteld, deelt de reputatieschade daarvan het lot, zodat de vordering van Cassina ook in die zin niet voor toewijzing in aanmerking komt.

4.8. Cassina zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de proceskosten. Nu Van Roon geen proceskostenveroordeling ex artikel 1019h Rv heeft gevorderd, zullen de proceskosten worden begroot conform het liquidatietarief en wel aldus:

- vast recht 313,00
  - salaris procureur 768,00 (2,0 punt × tarief €384,00)
- Totaal €1.081,00

5. De beslissing

De rechtbank

5.1. wijst de vorderingen af;

5.2. veroordeelt Cassina in de proceskosten, aan de zijde van Van Roon tot op heden begroot op €1.081,00;

5.3. verklaart dit vonnis ten aanzien van de proceskostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. J.Th. van Walderveen en in het openbaar uitgesproken op 24 februari 2010.